

Београд, новембар 2023. Год, бр.5

ГИНКОВ ГЛАСНИК

Садржај:

- Реч директора	3
- Разговор са педагогом и психологом	5
- Водич кроз одраставње	8
- Ученички парламент	11
- Награђени радови	13
- Некад и сад	15
- Зашто сам изабрала да будем учитељица	17
- Легендарни одлазак у пензију	19
- Вести из наше школе	21
- Литерарна секција	24
- Јован Поповић, химна школе	27
- Мico:bit секција	29
- Олимпијски дан	31

Часопис ученика Основне школе „Јован Поповић“

**Уредник часописа: Милица Митровић, наставница српског
језика и књижевности**

**-Графички уредник- Дизајн и фотографије: Дарија Живковић,
Милица Митровић**

-Електронска пошта школе: direktor@jovanpopovic.rs

-Телефон школе: 011 2970-753

Београд, 2023.

Реч директора

- Да ли посао директора може радити свако?

Бити директор није лако зато што у исто време мораш да будеш добар педагог, наставник, менаџер, пријатељ. Поред свих потешкоћа са којима се сусрећем, овај посао има и много лепих страна.

- Које су врлине, а које мане овог посла?

Врлине у овом послу су стално сагледавање потреба школе, задовољна лица деце, пријатна атмосфера за рад, лепа комуникација са ученицима као и њихов безбедан боравак у школи. Мана нема, можда само велики обим посла и мало нервирања.

- Да школа добије већу суму новца, у шта бисте уложили тај новац?

Сигурно бих сагледао идеје ученика и потрудио се да сав тај новац буде усмерен ка нечему у чему ће ученици уживати нпр. доградња учионица и све оно што би могло да допринесе настави и бољем изгледу школе.

- Да ли имате у плану неку нову активност за ђаке у овој школској години?

Новина која се односи највише на ђаке је отварање Гинко клуба, простора пријатног изгледа и величине где ће деца моћи да се друже и уживају. У плану је да се убаци сто за билијар и за стони фудбал. Време у којем ће ученици уживати у поменутом клубу, ће бити могућ само уз присуство наставника.

- Завршна реч

Наша школа представља безбедно окружење у оквиру ког владају дечји осмеси и пријатна атмосфера, поштујући сваку дечју идеју и мисао наставника.

Директор ОШ „Јован Поповић“
Иван Ћилерџић

Нина Мидовић, 8/2

Подршка педагога и психолога

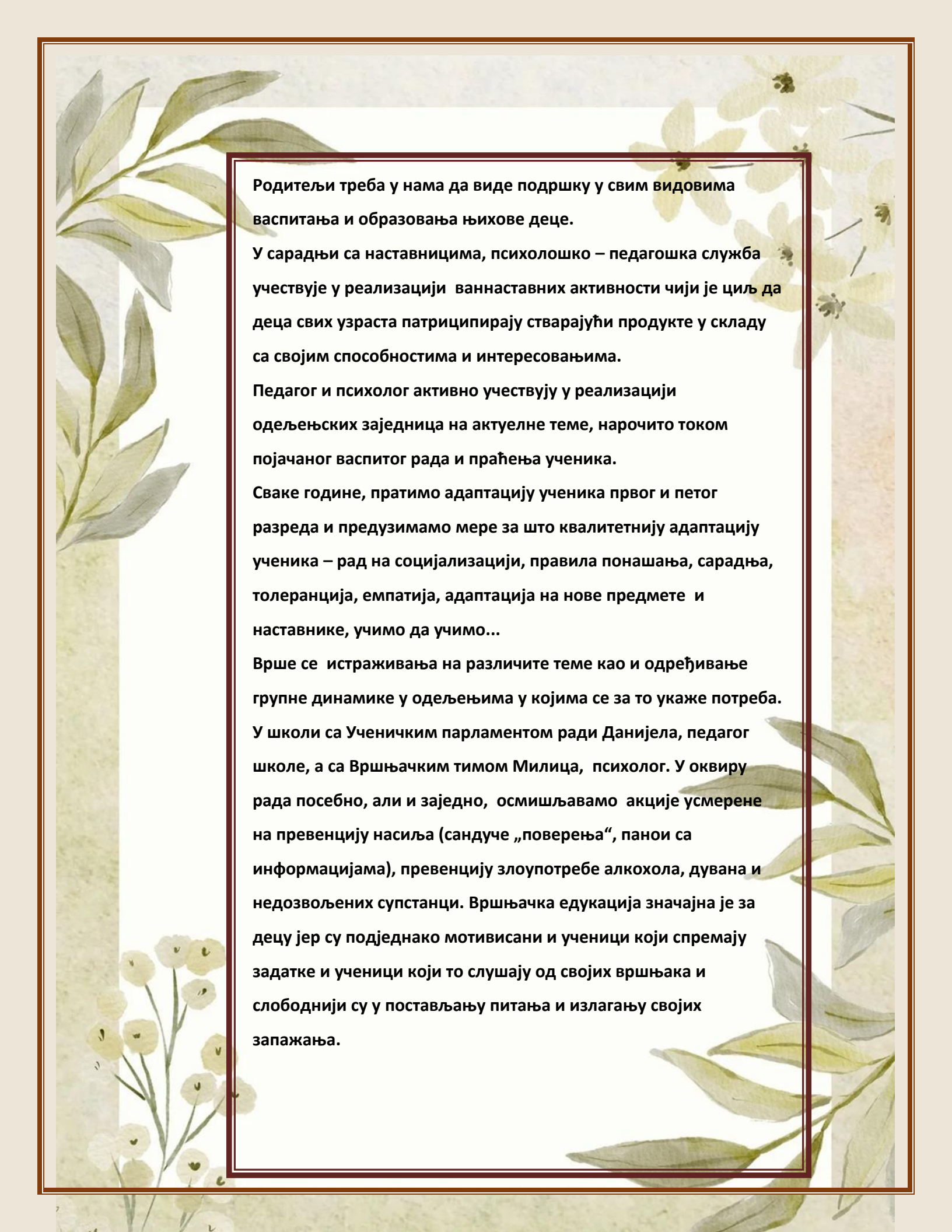
Драги ученици и родитељи, овим текстом желимо да вас упознамо са неким областима рада психолога и педагога који вам могу бити значајни када сте у ситуацији да вам је потребна подршка.

Педагошко-психолошка служба помаже ученицима да лакше савладају тешкоће на које наилазе у учењу и дружењу у школи.

Психолог и педагог школе су стално на располагању ученицима и родитељима за консултације о свим њиховим проблемима.

За хитне ситуације и интервенције, ученици и родитељи могу реаговати одмах и доћи без заказивања разговора, а за циљане разговоре, потребно је заказати термине (родитељи). У реалности коју живимо, након мајских трагедија, безбедност деце је наш приоритет. Уколико се дете не осећа безбедно у школи, важно је да га родитељ охрабри да то каже одељењском старешини, педагогу или психологу, неком члану Тима за заштиту ученика од насиља, а ако се осети угрожено у неком тренутку, учите дете да се обрати првој одраслој особи у школи за помоћ. Родитељи су наши први сарадници у свему што дете може да мучи - било да је то конфликт са другом, групом другара, проблем са наставником, лични или породични проблем - ту смо да саслушамо и пружимо подршку у оквирима наших расположивих ресурса.

Дете треба стално охрабривати да отворено говори о својим проблемима, страховима, очекивањима и да то подели са особом у коју има поверења.

Родитељи треба у нама да виде подршку у свим видовима васпитања и образовања њихове деце.

У сарадњи са наставницима, психолошко – педагошка служба учествује у реализацији ваннаставних активности чији је циљ да деца свих узраста патриципирају стварајући продукте у складу са својим способностима и интересовањима.

Педагог и психолог активно учествују у реализацији одељењских заједница на актуелне теме, нарочито током појачаног васпитог рада и праћења ученика.

Сваке године, пратимо адаптацију ученика првог и петог разреда и предузимамо мере за што квалитетнију адаптацију ученика – рад на социјализацији, правила понашања, сарадња, толеранција, емпатија, адаптација на нове предмете и наставнике, учимо да учимо...

Врше се истраживања на различите теме као и одређивање групне динамике у одељењима у којима се за то укаже потреба.

У школи са Ученичким парламентом ради Данијела, педагог школе, а са Вршњачким тимом Милица, психолог. У оквиру рада посебно, али и заједно, осмишљавамо акције усмерене на превенцију насиља (сандуче „поверења“, панои са информацијама), превенцију злоупотребе алкохола, дувана и недозвољених супстанци. Вршњачка едукација значајна је за децу јер су подједнако мотивисани и ученици који спремају задатке и ученици који то слушају од својих вршњака и слободнији су у постављању питања и излагању својих запажања.

Много пажње посвећујемо ученицима којима је потребна додатна подршка у образовању, као и њиховим родитељима. Заједно са наставницима радимо на томе, да се сваки ученик, у складу са својим могућностима, осећа успешно у школи. Сарадња са дефектологом је у многим ситуацијама јако значајна за сегменте рада у којима је она компетентна као стручњак у тој области.

У раду са даровитим ученицима, заједно са наставницима трудимо се да подржимо њихове видове даровитости, да развију свој потенцијал и истражу креативност, вештине и знања.

Током школске године, педагог и психолог сарађују са образовним, здравственим и другим институцијама које доприносе побољшању квалитета рада у свим сегментима:

- дечији вртићи
- МУП и Центар за социјални рад
- Средње школе
- Дом здравља
- Филозофски факултет
- Институт за педагошка истраживања
- Дефектолошки факултет
- Институт за ментално здравље
- Центар за интеграцију младих

Милица Милојевић, психолог

Ланићела Банићјевић, педагог

Водич кроз одрастање

Мода

Свако је леп на свој начин и нико није мање леп него смо сви другачији. Постоје разни трендови на интернету које деца прате и желели би да имају све што неко познатији има. То доводи до тога да свако спољашње изгледа слично. Али то није поента; поента је да свако буде другачији и да не слуша туђа мишљења. Девојчице су почеле много рано да одрастају зато што гледају своје старије сестре или такозване „инфлуенсерке“ и свака би хтела да изгледа старије. Почињу да се шминкају, сликају и сликају, а заборавиле су да им још није време за то. Док дечаци желе да буду најјачи и да имају веће мишиће од другог. Најбитније код свега је хигијена. Ако се не води рачуна о њој долази до проблематичне коже и црвенила. Ујутру и увече би требало да се опере лице неком пеном, кремом или гелом, али све зависи какав тип коже имате. Не заборавите да сте много лепше без шминке будите природне и свако ће вас волети такве какве јесте.

Нина Мидовић, 8/2

Спорт

Да би здраво одрастала деца, треба да се баве било којом активношћу. Тако побољшавамо нашу покретљивост као и раст и развој. Сваки спорт је подједнако добар и може да нам помогне. Постоје разни спортови и активности: фудбал, кошарка, одбојка, атлетика, пливање, бокс, једрење итд. Углавном дечаци бирају спортове који се фокусирају на снагу, али исто тако има и девојчица које се баве јачим спортовима. Како одрастамо, тако смо све бољи у томе и тренинзи су јачи. Да би постао најбољи, није важна ни висина ни тежина, већ упорност и жеља. За тинејџере су можда најбољи тимски спортови јер ту уче да деле и да играју за целу екипу, а не само за себе. Спорт је јако важан за правилан раст и развој, али исто тако доприноси да се боље осећамо као и да лепше изгледамо.

Нина Мидовић, 8/2

Видео игрице

Да ли сте се некада запитали зашто људи играју видео игрице?

Видео игрице су бела, слатка лаж коју сви волимо да видимо и искусимо. Оне нам помажу да побегнемо од стварности, од свих проблема и мука које имамо у том тренутку, да будемо оно што нисмо-храбри и јаки, или супротност нас самих. Дају нам могућност да створимо живот онакав какав желимо или „уђемо“ у кожу неког бољег од нас и искусимо како је то бити успешан. Неке игрице дају могућност да играте као антагониста, да радите ствари које не бисте у стварном животу, као нпр. да „дигнете нешто у ваздух“ или будете шеф „Коза Ностре.“ Некима од нас су игрице терапија помоћу које смањујемо анксиозност и стрес, док су мањем броју оне постале зависност. Времено игрице, иако имају улогу дистанцирања играча од стварности, добијају све реалистичније графике и више заједничких аспеката са стварношћу, што даље поспешује њихово играње и удаљавање у неку нову НЕреалност.

Страхиња Панић, 8/2

Ученички парламент

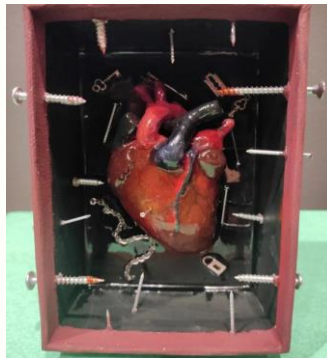
Према Закону о основном образовању и васпитању и ове школске године је оформљен Ученички парламент. Њега чине по два представника из сваког одељења седмог и осмог разреда основне школе. Представнике из сваког одељења треба да изаберу ученици одељењске заједнице сваке школске године на часу одељењске заједнице. Ученички парламент може да сарађује са парламентима из других школа као и са организацијама које се баве положајем ученика у школи. Подршку ученицима у раду по потреби пружају и разредне старешине, директор, стручни сарадници и учитељи. Ученички парламент постоји како би и ученици школе могли да дају своје мишљење и допринесу : уређивању школског простора, избору удџбеника, слободних активности и друго. Како би Ученички парламент доносио одлуке морају се пажљиво послушати и жеље ученика које бисе пренеле Школском одбору. Ученички парламент подстиче међусобну сарадњу и разумевање између ученика и наставника или стручног сарадника. Ученички парламент се бави питањима обавеза и права ученика у школи, што је од великог значаја за њихов живот у школи. У школи постоји тим за превенцију дискриминације, насиља, злостављања и занемараживања који у свом тиму имају и представника Ученичког парламента. Представници парламента ће ове године бити посебно задужени за заштиту ученика од дискриминације, насиља, злостављања и занемараживања и интензивно ће сарађивати са Вршњачким тимом.

Ученички парламент има свог председника (Марко Ђупић 8/4), подпредседника (Дарија Живковић 8/2), записничара (Страхиња Панић 8/2) и два ученика који учествују у раду Школског одбора (Тара Тадић 8/4) и (Тара Палић 7/4). Координатор за рад са Ученичким парламентом је педагог школе, Данијела Банићевић.

Дарија Живковић, 8/2

Награђивани ученички радови

**Изложба „Страх и храбро срце“,
Дарија Живковић 8/2, 1. награда**

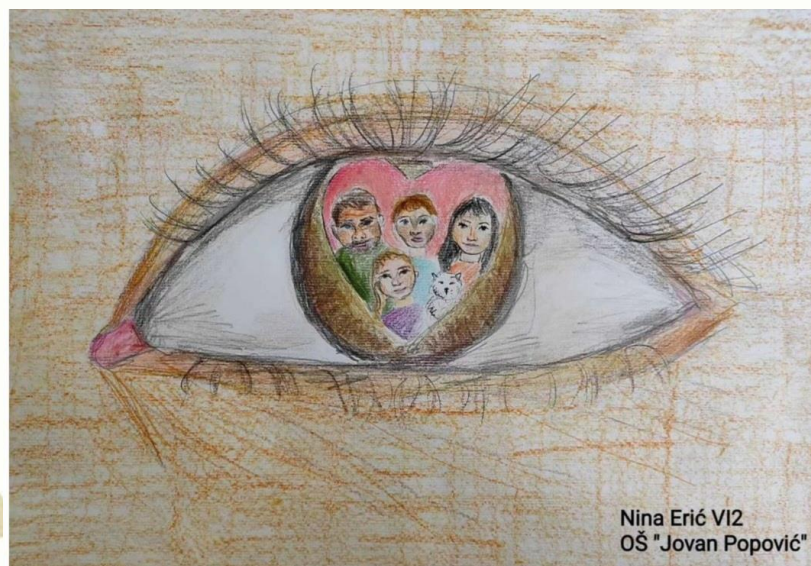
**Општинско такмичење – „Будућност какву желим“,
Нина Ерић 6/2, прво место**

**Специјална награда за ликовни израз,
Огњен Остојић 5/1**

Ликовни конкурс „Моје срце“,
Анастасија Илић 5/3

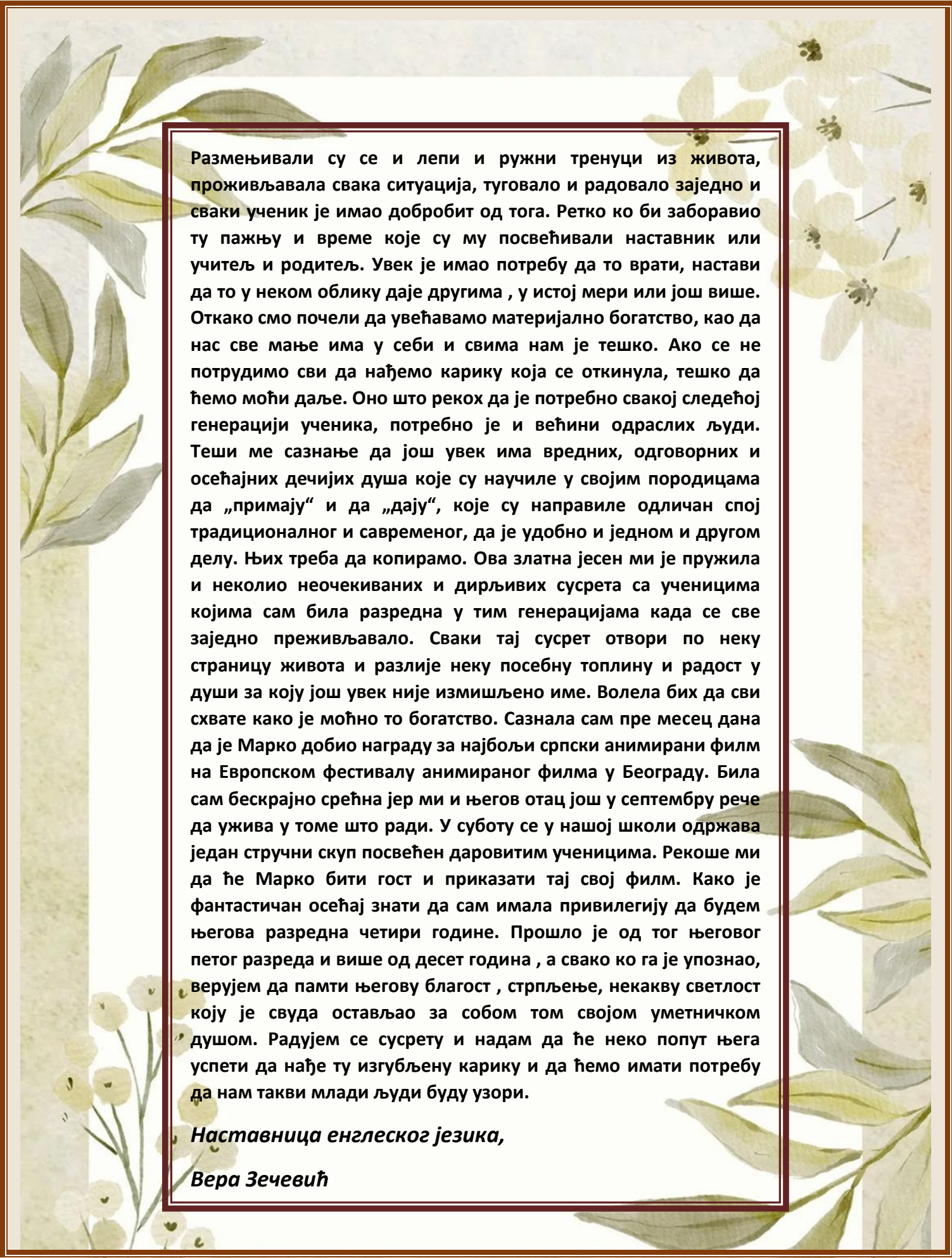
Ликовни конкурс „Моје срце“,
Нина Ерић 6/2

Некада и сада

Никада није била лепша јесен у Београду као ове године. Доста је било златних и благих дана кад човек пожели да некако забележи сваки зрачак сунца, запамти осмех и познатог и непознатог, сваки звук или лепу реч . Човек пожели да успори и удахне дубоко и покуша да дозове и обнови сваки леп проживљен тренутак и учини да он што дуже траје.

На почетку септембра требало је да кроз тематску наставу истакнемо животне вредности које би требало да увек буду на цени. Ми, наставници и учитељи, то увек радимо без обзира на план и програм или разред у коме предајемо. У свим медијима се о томе причало, али у исто време и истицало да нема оцењивања прве две недеље. То је некако ненамерно стављено у први план, па нам се и ученици нису хтели много „замарати“ размишљањем и изношењем својих ставова. Као да су ископирали свет одраслих у коме је све мање људи који ће нешто урадити ако немају користи од тога и све више оних који очекују од других све.

Скоро сваки ученик је на питање шта га чини срећним рекао да је то породица. Раније је то била жеља да има бицикл, фудбалску лопту, своју собу, неку посебну играчку, да отпутује на море . Породица, углавном по три генерације заједно, је увек била ту па је зато нису ни помињали. Први пут, после тридесет две године рада, дешава се да нам ученици не знају како им се зову бака, дека, тетка или ујак. То је некако ставило златну јесен у сенку и помутило бајковитост коју је понудила. Ако то не знамо, бескорисно нам је све знање овог света. Некако смо се погубили негде и требало би да се што пре нађемо сви јер свакој следећој генерацији треба више стрпљења, топлине, загрљаја, лепе речи, подршке и разумевања. То се некада углавном добијало у свакој породици, била богата или сиромашна, образована или необразована. Ретке су биле оне које то нису давале. Наставници и учитељи су настављали оно што су родитељи започели, слушали једни друге и сарађивали, а свако дете учило на грешкама и ретко их понављало. Тај тим-родитељ, ученик и наставник или учитељ- је увек био добитна комбинација.

Размењивали су се и лепи и ружни тренуци из живота, проживљавала свака ситуација, туговало и радовало заједно и сваки ученик је имао добробит од тога. Ретко ко би заборавио ту пажњу и време које су му посвећивали наставник или учитељ и родитељ. Увек је имао потребу да то врати, настави да то у неком облику даје другима , у истој мери или још више. Откако смо почели да увећавамо материјално богатство, као да нас све мање има у себи и свима нам је тешко. Ако се не потрудимо сви да нађемо карику која се откинула, тешко да ћемо моћи даље. Оно што рекох да је потребно свакој следећој генерацији ученика, потребно је и већини одраслих људи. Теши ме сазнање да још увек има вредних, одговорних и осећајних дечијих душа које су научиле у својим породицама да „примају“ и да „дају“, које су направиле одличан спој традиционалног и савременог, да је удобно и једном и другом делу. Њих треба да копирамо. Ова златна јесен ми је пружила и неколико неочекиваних и дирљивих сусрета са ученицима којима сам била разредна у тим генерацијама када се све заједно преживљавало. Сваки тај сусрет отвори по неку страницу живота и разлије неку посебну топлину и радост у души за коју још увек није измишљено име. Волела бих да сви схвате како је моћно то богатство. Сазнала сам пре месец дана да је Марко добио награду за најбољи српски анимирани филм на Европском фестивалу анимираног филма у Београду. Била сам бескрајно срећна јер ми и његов отац још у септембру рече да ужива у томе што ради. У суботу се у нашој школи одржава један стручни скуп посвећен даровитим ученицима. Рекоше ми да ће Марко бити гост и приказати тај свој филм. Како је фантастичан осећај знати да сам имала привилегију да будем његова разредна четири године. Прошло је од тог његовог петог разреда и више од десет година , а свако ко га је упознао, верујем да памти његову благост , стрпљење, некакву светлост коју је свуда остављао за собом том својом уметничком душом. Радујем се сусрету и надам да ће неко попут њега успети да нађе ту изгубљену карику и да ћемо имати потребу да нам такви млади људи буду узор.

Наставница енглеског језика,

Вера Зечевић

Зашто сте изабрали да будете баш учитељица?

- Још од малих ногу сам волела да се играм са децом. У парку сам чувала сву децу из комшилука и тада сам схватила да са њима имам диван однос и да и деца мене воле. Када је требало да упишем средњу школу, нисам знала коју школу бих похађала, али сам знала да након ње желим да упишем Учитељски факултет.

Колико година радите као учитељица?

- Десет година радим као учитељица. Почела сам да радим веома рано, на последњој години студија и изузетно сам захвална на прилици да тако млада почнем да се бавим овим дивним позивом.

Шта мислите о овој школи и зашто сте изабрали баш у овој школи да радите?

- ОШ „Јован Поповић“ је моја основна школа и у њој сам провела предивних осам година као ђак. Познајем сваки ћошак ове школе, ту сам провела најлепше године свог детињства и једино у њој се осећам као у својој кући. Посебно задовољство ми представља што сам сада колегиница својој учитељици, као и наставницима који су ми предавали.

Да ли сте некада радили у некој другој школи?

- Пре ове, радила сам у још две школе, али се ни у једној нисам осећала тако лепо као у нашој „Јованци“.

Која Вам је омиљена генерација?

Радила сам са много генерација, пре свега у продуженом боравку, а онда и као замена колега у настави. Од 2021/22. школске године сам разредни старешина својој званично првој генерацији у настави. Искрено, увек сам се трудила да свако дете заволим, да се свако дете осети прихваћено и вољено и да имам лепу и квалитетну сарадњу са родитељима. Из свега тога је и произишло то да ми је свака генерација и свако дете посебно драго на свој начин.

Зашто сте изабрали да радите са децом?

- Деца су по мом мишљењу најплеменитија бића. Сматрам да не постоји ништа лепше од рада са њима. Волим да едукујем и васпитавам децу, као и да се шалим и будем пријатељ онда када им је то потребно. Циљ у мом раду са њима је да поред свега што треба да науче, пре свега постану добри људи. Управо због тога, своје занимање не сматрам послом, већ животним позивом.

Ирена Коларевић, учитељица одељења 3/3

Милица Живановић, 8/2

Легендарни одлазак у пензију

Драги читаоци, следећи редови су посвећени легенди ОШ "Јован Поповић", незаменљивом чика Мији. Човеку великог срца који је водио рачуна, како о школи, тако и о сваком детету у њој. Верни чувар школе, који је својим рукама 35 година поправљао и неговао сваки кутак, ћошак, сваки комад и део наше школе.

Драги чика Мија, свака окачена слика ће нас подсећати на тебе, свака поправљена врата, замењен прозор и још милион ствари које си наместио, саставио, а највише ћемо те памтити по ведром духу, насмејаном лицу, неизмерној љубави и подршци и наравно, неизоставним брковима.

СРЕЋНО У ПЕНЗИЈИ!

Колектив ОШ "Јован Поповић"

Вести из наше школе

Екскурзија

Ове године, за ученике осмог разреда наше школе организована је дводневна екскурзија од 13-ог до 14-ог октобра 2023.год. Ученици су ишли до Ниша, где су ноћили, а дневне активности су обухватале:

Дан 1.- Обилазак манастира Манасије, који је зидан почетком 15.века. Познат је по фрескама које спадају у најлепше фреске из моравског циклуса.

Затим, обилазак манастира Раваница, који је саграђен између 1375.и 1381.; женски православни манастир.

Пут је настављен ка Чегру, где се одиграла велика битка из Првог српског устанка. Тамо је ученицима предавање држао Селомир Марковић- Селе.

Ученици стижу до Ниша и обилазе Нишку тврђаву.

Дан 2.- Након доручка кренуло се у обилазак локалитета Медијана, а затим до Нишке Бање.

После обиласка Нишке Бање, следи обилзак Ћеле куле,
споменика из Првог српског устанка.

Општи утисак ђака је добар провод, лепо дружење и пуно
дивних успомена, посебно јер је све прошло без проблема.

Дарија Живковић, 8/2

Милица Живановић, 8/2

Моја школа

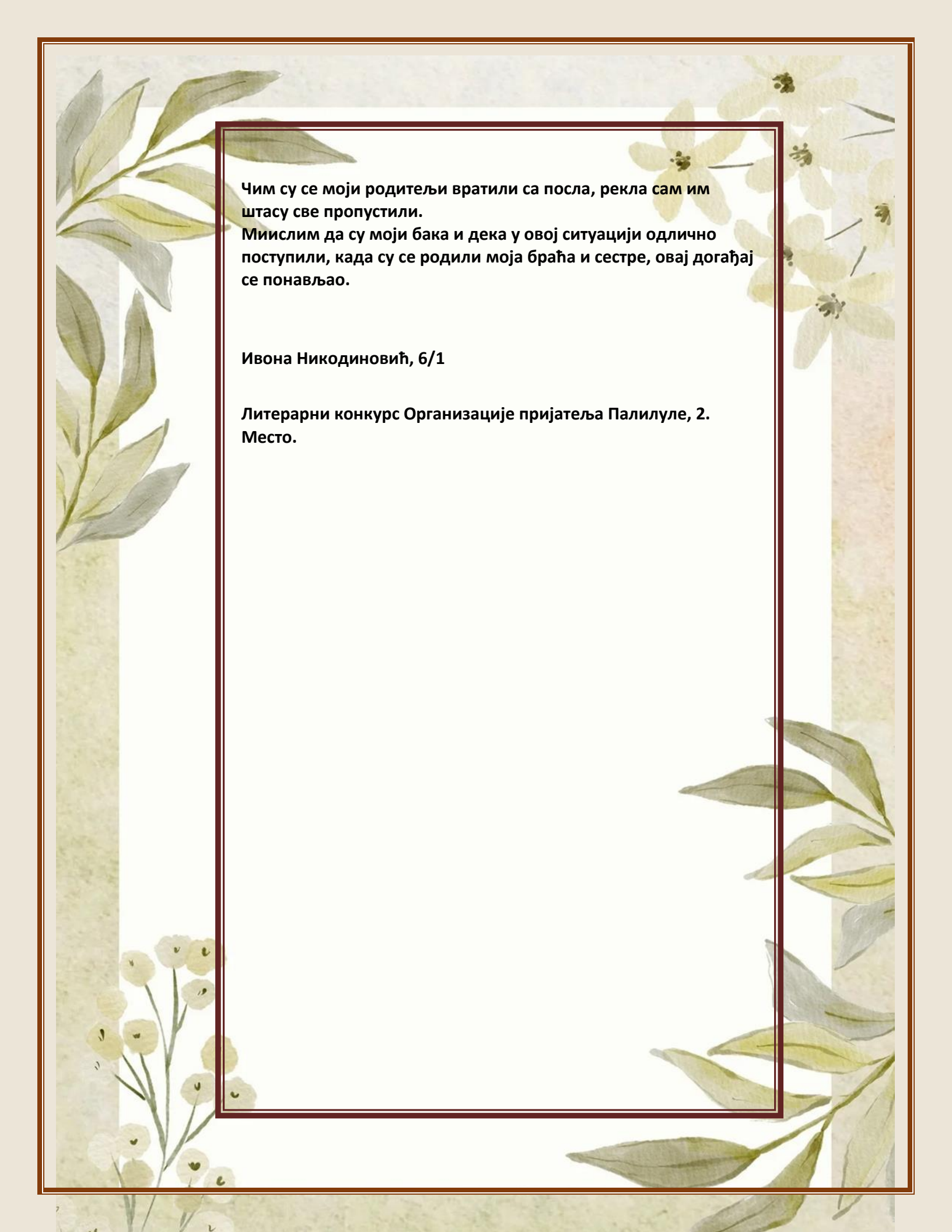
Основна школа „Јован Поповић“ основана је 18. новембра 1954. године. Смештена је на Карабурми изнад десне обале Дунава. Она носи име по познатом српском писцу и песнику, Јовану Поповићу, чије вредности и креативност се негују међу ученицима. Школа је почела са радом 1954. године у једној згради, док се 1959. године није изградила нова зграда. Данас школу чине две зграде, школски парк, двориште и спортски терени. Главно обележје наше школе налази се у близини главног улаза, а то је старо дрво „Гинко Билоба“ која се јако ретко налази у нашем граду. Обе године прославља свој 69. рођендан! Верујемо да ће наша школа и даље бити на путу успеха и радости за све нас.

Дарија Живковић, 8/2

Литерарна секција

Дани мог детињства

Дани мог детињства су пралазили веома брзо, јер све што је лепо кратко траје. Када би моји родитељи отишли на посао, дане бих проводила са баком и деком који имају велико двориште. То и нисам баш волела јер би ми понекад било досадно зато што сам у то време била јединица. Често бих покушавала да нађем неку занимацију, али ми није успевало. Моји бака и дека су то приметили, па су се договорили да дека негде у дворишту сакрије кутију са изненађењем, док ме бака „замајава“. После неког времена добила сам папир на којем су била написана питања и задаци које је требало да решим. Када сам схватила о чему се ради, била сам одушевљена, али пошто сам била мала, бака ми је помогла око читања. Питања и задаци су били све тежи и тежи, али су сва била намењена мом узрасту. На крају листе био је задатак који је гласио: Нађи мапу која ће те одвести до изненађења. Мапу сам тражила по упутствима и на крају сам је пронашла. Поред мапе био је ашов. Није ми много времена требало да схватим о чему је реч. Кренула сам да подигнем ашов који ме је замало оборио на под, па смо га ја и дека понели заједно. Из цртаћа које сам гледала, сетила сам се да треба да нађем нешто што представља икс. Погледала сам у мапу и видела да сам у праву. Икс на мапи био је између два дрвета јабуке. Имали смо воћњак и тачно сам знала одакле да почнем. Претражила сам цео воћњак, али никако нисам могла да нађем икс који је изгледао као на мапи. Полако сам почела да одустајем, па ми је бака пришла и рекла да никада ни под каквим околностима не треба одустајати. Насмешила сам се и рекла: Тако је! Тражила сам и тражила док нисам нашла, наслагано лишће у облику икса. Ту смо ја и дека почели да копамо док нисмо нашли ковчег пун чоколаде. Била сам пресрећна, а и моји бака и дека зато што су ме развеселили.

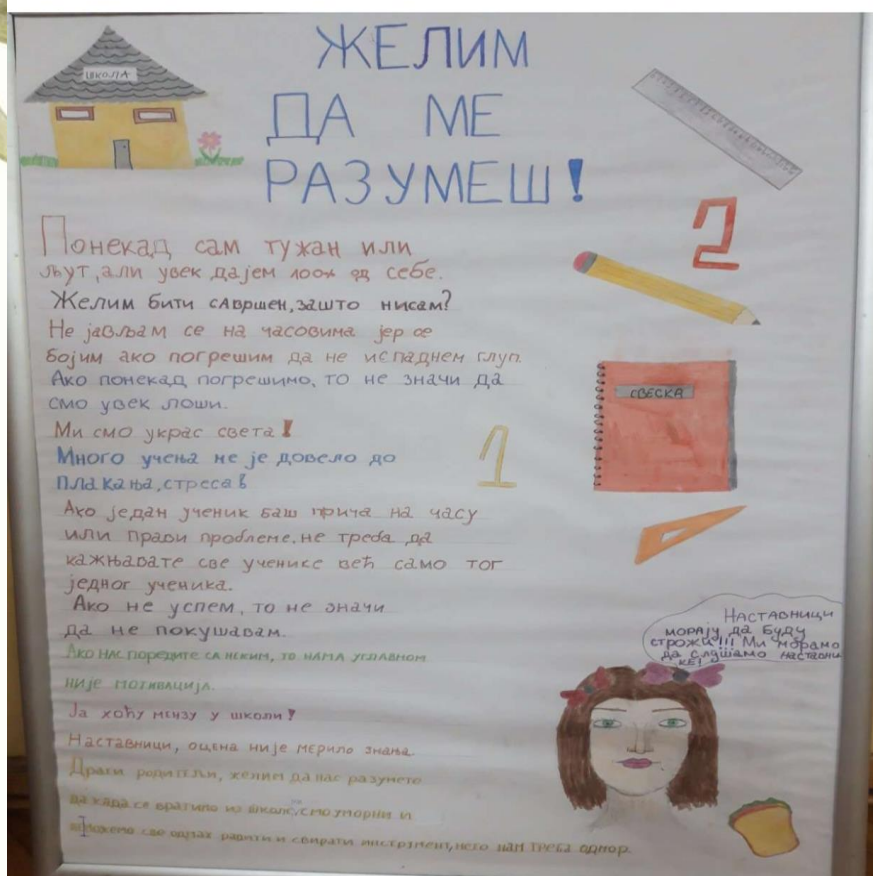

Чим су се моји родитељи вратили са посла, рекла сам им
штасу све пропустили.

Миислим да су моји бака и дека у овој ситуацији одлично
поступили, када су се родили моја браћа и сестре, овај догађај
се понављао.

Ивона Никодиновић, 6/1

Литерарни конкурс Организације пријатеља Палилуле, 2.
Место.

Литерарна секција наше школе, коју води наставница српског језика и књижевности, Милана Миљевић, направила је пано од изабраних порука које су ученици виших разреда убацивали током месец дана у кутију „Желим да ме разумеш“. Пано је рад Ружице Сарић, Јулије Симић, Саре Фолић и Лане Матић из одељења 6/1.

Јован Поповић

Јован Поповић био је песник и књижевник. Одрастао је у образованој апотекарској породици у Кикинди, где је и започео школовање на мађарском и немачком језику. 1923. године, у Кикинди је завршио гимназију. Потом је у Београду уписао Филозофски факултет, где је студирао филозофију и упоредну књижевност. Слабо здравље, мајчина смрт и материјални разлози утицали су да напусти студије. Књигом другова (1928), чији је био један од уредника и због које је изведен пред суд. У затвору је провео 6 месеци, а након изласка из затвора, отишао је у Београд. Запослио се у Нолиту. Значајнији је његов приповедачки рад. Две предратне збирке Јована Поповића, Реда мора да буде (1932) и Лица у пролазу (1941), откривају приповедача од талента. У њима је приказао паланачки свет Војводине, слике су осенчене његовим властитим сећањима из детињства и младости. Најзначајнија му је трећа књига приповедака, Истините легенде (1944). Оженио се 1931. године Драгицом Витоловић, која се потом 1936. удала за Воју Срзентића. Умро је 13. фебруара 1952. године у Београду. Сахрањен је у Алеји великана на Новом гробљу у Београду. По њему носи назив десетак основних школа у Србији и Градска библиотека у родној Кикинди.

Јована Поповић, 8/2

Химна школе

*У лепом Банату
ко Сунце блиста
Кикинда његов родни град
у њој је велику
започео борбу
још док је био млад*

*Јован Поповић
књижевник и ратник
у свом га срцу носи школа ова
Он је један од бројних великана
неимара најлепших снова
Читаће се увек његова дела*

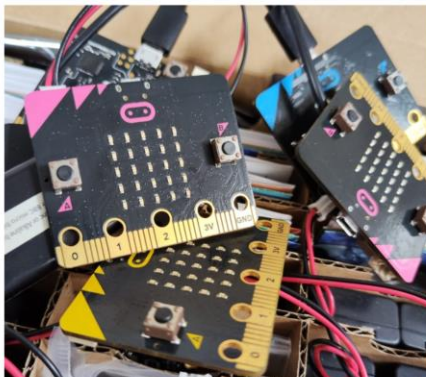
*Памтиће се ове песме глас
Што нам школа носи име великана
Понос је за све нас
Борио се пушком и пером
против фашизма и мрака
Борио се и писао искрено и топло
о подвизима наших јунака*

*Јован Поповић
у свом га срцу носи школа ова
Он је један од бројних великана
неимара најлепших снова.*

Micro:bit – секција за програмирање

Секција за програмирање окупља ученике у циљу повећања прилика за стицање знања и вештина ученика. Пројекти који се реализују у оквиру секција за програмирање обухватају смернице лаке за праћење, како би се ученицима помогло да савладају основе програмирања.

У оквиру секције постепено се уводе концепти програмирања који ученицима омогућавају да поступно унапређују своје знање. Визија секција за програмирање је да се инспиришу будуће генерације и повећа њихово интересовање за рачунарство и израду дигиталних садржаја.

Са ученицима се прво ради у визуелном програму Scratch, MakeCode, MakeBlock а касније ове програме мењамо програмским језиком Python. Главне разлике између Scratch, MakeCode, MakeBlock-а и Python-а су у томе да Scratch користи блокове који садрже команде за рачунар које су већ уграђене у њих, док у Python-у код морате сами да напишете.

При раду са микробит уређајем, примарни циљ јесте промена начина размишљања ученика, односно усмеравање процеса учења на највиши ниво самосталног закључивања и повезивања. Рад са микробит уређајем развија критичко мишљење и алгоритамски приступ решавању проблема.

*Марија Ратковић,
наставница информатике и рачунарства*

Олимпијски дан

У оквиру пројекта Олимпијског комитета Србије и Министарства просвете, 17-ог новембра је одржан Олимпијски дан у нашој школи. Ученици су, у пратњи наставника изашли на школске терене и такмичили се у различитим дисциплинама. Новембарски дан обасјан сунцем, окупио је ученике 4-ог и 5-ог разреда, који су својом енергијом, преданошћу, добрим расположењем и насмејаним лицима показали шта значи тимски и спортски дух. Уз смех, забаву, спорт и игру, учинили смо овај дан достојним правих Олимпијских игара.

ОШ „Јован Поповић“

**Наши представници Русије, Финске, Чешке, Грчке, Белгије,
Шпаније, Црне Горе и Србије.**

**За дивне реквизите се побринула наставница ликовне културе,
Јелена Савић**

***Пројекат је реализован захваљујући директору, Ивану
Ћилермићу, наставницима физичког васпитања, Едини Љајић,
Сунчици Андрић и Дарку Ђурђевићу, као и учитељици Рајки
Продановић***